

DE TWEEDE WERKELIJKHEID

Het is voor een mens wat vreemd en soms zelfs wat onlogisch om aan te nemen, dat er naast zijn werkelijkheid nog een tweede werkelijkheid bestaat. Let wel, wanneer ik als titel stel: De tweede werkelijkheid, dan bedoel ik hiermede iets, dat alomvattend is. Hoe kan dit overeenstemmen met de menselijke beleving, het menselijk denken?

Laten we ons iemand voorstellen, die in een kamer woont. Alle vensters zijn van matglas. Deze mens ziet dus de buitenwereld niet. Nu komt er iemand, die voor een ogenblik zo'n raam openzet. Degene, die in de kamer is, zegt. "Wat ik zie is een visioen, want buiten mijn kamer bestaat er niets."

Op een ander ogenblik doet iemand weer een venster open en er komt een vlinder binnen. De mens, die binnen zit, roept uit: "Er is een wonder gebeurd; want ziet, er is nooit een vlinder geweest en nu is er wel een." Hij begrijpt niet, dat zijn kamertje maar een heel klein deel is van de grote wereld, waarin het staat. Op dezelfde wijze moeten wij ons voorstellen, dat de werkelijkheid van een mens is gelegen in de grote werkelijkheid.

De mens leeft door zijn wijze van bestaan, zijn zintuiglijke mogelijkheden, zijn vaak wat verzwakte of niet geheel ontwikkelde geestelijke vermogens, in een afgesloten ruimte, waarin bepaalde regels en wetten gelden, maar waarbuiten een veel grotere werkelijkheid bestaat. Wij kunnen dit het best uitdrukken door te spreken over mogelijkheden.

Wanneer ik in een kamer een aantal meubels heb, dan kan ik deze op verschillende manieren plaatsen, maar mijn aantal mogelijkheden blijft beperkt. Indien ik daar echter steeds nieuwe voorwerpen uit de buitenwereld in kan brengen, dan is mijn aantal mogelijkheden praktisch onbeperkt. De mogelijkheden van ontwikkeling, de toepassing van wetten, het verwerken, ontvangen en uitzenden van krachten zijn in de tweede werkelijkheid onbeperkt. Alle mogelijkheden, die voor een mens maar denkbaar zijn, alle situaties, toestanden en voorwerpen, die hij zich maar kan voorstellen en nog vele buitendien zijn deel van deze grote werkelijkheid.

Dat de mens daarvoor geen begrip heeft, is jammer, want hij komt dan al heel snel tot eer, verwerpen van alles, wat met die werkelijkheid in verband staat. En als je niet weet, dat (er een zon is en een maan, dan moet je een verklaring vinden voor het feit, dat het matglazen venster de ene tijd licht en de andere tijd donker is; maar je schrijft het aan het venster toe, niet aan de zon of de maan.

Op deze wijze heeft de mens in zijn eigen beperkt leven een zeer logisch en praktisch bruikbaar geheel van denkwijzen en stellingen opgebouwd. Maar op het ogenblik, dat er iets van buitenaf ingrijpt, is de logica verstoord en is zijn systeem verstoord.

Hij kan nu, zoals hij dat meestal doet, trachten dit naar het rijk der onmogelijkheden te verwijzen. En wanneer je een vlinder in die kamer ziet binnenfladderen en je zegt. "Zo iets kan niet bestaan, dus droom ik," dan zal die vlinder heus wel weer weggaan. Nu kun je zeggen. "Ik heb gedroomd, er is niets gebeurd."

Zo doet de doorsnee mens, wanneer hij wordt geconfronteerd met de mogelijkheden of feiten uit een grotere werkelijkheid, die de zijne binnentreden. Aan de andere kant kunnen wij van die mens niet verwachten, dat hij in staat is om die grotere werkelijkheid helemaal te aanvaarden en helemaal te beseffen. Hij is eigenlijk ingesponnen; zijn wereld is klein. Daarom moet er een middel worden gevonden om tussen de menselijke werkelijkheid en de voor de mens tweede werkelijkheid een band te scheppen. Deze band wordt heel vaak geschapen van uit het denkleven.

Wanneer ik in de gedachten iets opbouw dat ergens harmonieert met de grote werkelijkheid buiten mij, dan kan ik dus gebruikmaken van krachten en wetten, die in werkelijkheid bestaan; want wanneer het concept er eenmaal is, dan kan ik ook het venster openen. Zolang ik echter aanneem, dat er alleen maar een Niets daarbuiten ligt, zal ik het venster niet openen.

Dit openen van het venster - en daarmee heb ik mijn voorbeeld dan wel zo'n beetje uitgemolken, zoals dat heet - is in het idee van de doorsnee mens ofwel goddelijk ingrijpen, dan wel magie. Goddelijk ingrijpen wordt het genoemd op het ogenblik, dat men zich niet bewust is zelf oorzaak te zijn voor de veranderingen die er plaatsvinden. Magie wordt het op het ogenblik, dat men zelf de aansprakelijkheid ervoor aanvaardt. Zo gezien is magie en alles, wat ligt buiten de menselijke werkelijkheid, eigenlijk helemaal niet onlogisch. Maar we moeten ons een beeld van die tweede werkelijkheid maken om er iets mee te kunnen doen.

Wat ik mij vanavond heb voorgenomen, is dus u in een inleiding een klein beeld te geven van die tweede werkelijkheid en ook van de banden, die er bestaan tussen die tweede werkelijkheid en de uwe. Dan beginnen we maar eerst eens met een paar eigenschappen.

In de tweede werkelijkheid bestaan alle mogelijkheden volledig. Op het ogenblik, dat iemand in de tweede werkelijkheid een mogelijkheid aanvaardt, wordt zij voor hem werkelijkheid. Zoals wij uit een stad naar een woud kunnen gaan en daar in een totaal andere omgeving, met andere lucht, andere omstandigheden, andere dieren, ja, zelfs met een andere verdeling van licht en schaduw en wat erbij hoort, kunnen komen, zo kunnen we ons met de gedachten ongetwijfeld verplaatsen. Aangezien in de tweede werkelijkheid de gedachte suprême regeert en voor ons de verwerkelijking van de ongetelde mogelijkheden afhankelijk is van onze eigen instelling, kunnen wij verder stellen, dat elke mogelijkheid van het menselijk voorstellingsvermogen realiteit wordt op het ogenblik, dat de mens leert zich in die tweede werkelijkheid te verplaatsen.

Nu klinkt dat, alsof alles mogelijk zou zijn. En ik meende dat ik met mijn voorbeeld eigenlijk al aardig klaar was, maar ik heb het toch nog, even nodig. Want hoe wilt u een olifant in een huiskamer binnenhalen? Dat kan eenvoudig niet. Dan zou u eerst het hele huis moeten afbreken.

Als je bepaalde krachten in de wereld werkzaam wilt maken, zijn ze zo groot dat die wereld ze niet zonder meer kan bevatten. Je zou a.h.w. eerst alles moeten afbreken om die kracht ook werkzaam te maken; en daarbij blijkt er voor de relatie tussen tweede werkelijkheid en menselijke werkelijkheid wel een regel te bestaan.

1. Wij kunnen uit de tweede werkelijkheid geen enkele kracht binnen onze eigen werkelijkheid brengen, die niet past in de hier heersende condities en in deze condities niet kan worden uitgedrukt of niet kan worden weergegeven. En dat is heel belangrijk!

2. De tweede werkelijkheid is van uit menselijk standpunt een continuatie van de eerste werkelijkheid. Tussen deze beide is geen feitelijk verschil, doch slechts het verschil van concept of waarneming. Ook dit is interessant om even te constateren. De tweede werkelijkheid is dus alleen maar veel meer dan dat wat u kent; het is niet anders dan wat u kent.

3. In de tweede werkelijkheid is alles in essentie kracht.

Op het ogenblik, dat een kracht door een gedachte wordt beroerd, neemt zij de vorm van die gedachte aan. Dat klinkt een beetje naar een astrale wereld en het heeft er ook wel iets mee te maken. Wij hebben een grote kracht, die niet gevormd is. Ze is evenwichtig in zichzelf. Nu komt daar een gedachte (dus een kleine kracht) bij. En zoals een betrekkelijk geringe explosie een atoombom tot ontploffing kan brengen, zo kan een betrekkelijk zwakke gedachte een gehele werkelijkheid gaan vormen, die tot dan toe alleen potentieel was, maar nu voor ons ineens regel gaat worden.

Daaruit volgt weer iets anders:

Alles, wat er in de tweede werkelijkheid bestaat, is voor een ieder gelijkelijk reëel, ongeacht de wijze, waarop het tot uiting komt. Er is dus de behoefte aan uiting; maar of die nu komt van een kat, een muis, een engel of een demon, van een zwakzinnige of van een geleerde, doet verder niet terzake. Wanneer eenmaal die werkelijkheid a.h.w. is beroerd, werkzaam is geworden, dan is zij voor een ieder op gelijke wijze werkzaam. U zou kunnen zeggen: Het is net als met een straat. Als een zwakzinnige een straat maakt, dan kun je wel zeggen; "Die zwakzinnige heeft dat voor zichzelf gedaan. Maar een ieder, die in de buurt komt, zal de weg zien liggen en eroverheen gaan.

Alles, wat in de tweede werkelijkheid bestaat, kan in de menselijke werkelijkheid tot uiting komen voor zover het daarin kan worden bevat. De uiting zal in overeenstemming zijn met het

karakter van de tweede werkelijkheid. De ervaring van de mens wordt echter gelimiteerd door zijn vermogen te zien en te aanvaarden.

Verder moeten we ook nog vragen, of er in die tweede werkelijkheid leven is.

Alles, wat waarlijk bewust leven is, bestaat niet in de tweede werkelijkheid, maar heeft daaraan voortdurend deel. De ziel b.v., als deel van de Goddelijke Vonk, is dus geen deel van de tweede werkelijkheid; maar omdat zij als denkend vermogen optreedt, is zij ergens in de tweede werkelijkheid geopenbaard.

Het is goed, dat we ons dit realiseren, want anders zouden we zeggen: We hebben een wereld bevolkt met allerhande wezens. Maar die wezens bestaan dus niet feitelijk. Zij zijn doodgewoon een mogelijkheid, een van de vele mogelijkheden, welke in die oneindigheid van kracht en potentie schuilt, die word geactiveerd door een bezielde wezen. En hieruit volgt weer het volgende regeltje:

In de tweede werkelijkheid kan alles tot openbaring komen, maar slechts van uit een bezielde kracht.

Nu volgt daarop onmiddellijk de vraag: Moeten we dat dan willen? Neen. De gedachte op zichzelf is voldoende voor het doen ontstaan van de toestand en behoeft niet opzettelijk te worden uitgestoten; ze behoeft zelfs niet een bewust deel uit te maken van hetgeen de denker zich realiseert. Een punt, waarop ik dadelijk nog even terugkom.

Dan komen we tot de vraag: In hoeverre een manifestatie in de tweede werkelijkheid kracht heeft? Ook dit kunnen we eenvoudig formuleren:

De kracht, waarmee een toestand of mogelijkheid manifest wordt in de tweede werkelijkheid, is evenredig aan de kracht, die de manifestatie veroorzaakt. Hoe sterker ik geloof, denk of wil, hoe sterker, hoe meer gevormd de manifestatie zal zijn, die in de tweede werkelijkheid tot stand komt.

Nu ik daarover het een en ander heb verteld, moet ik me toch ook nog afvragen, of de tweede werkelijkheid nog andere eigenschappen heeft, die apart liggen van uw werkelijkheid. En dan kom ik tot de volgende conclusie:

Aangezien in de tweede werkelijkheid alles energie is en vorm a.h.w. slechts incidenteel ontstaat, kan zij niet waarlijk worden vergeleken met de menselijke wereld, die op vorm gebaseerd schijnt te zijn. Slechts indien wij ons realiseren, dat alle vorm op aarde dus in de menselijke wereld) is ontstaan uit wil en bewustzijn, kunnen we een vergelijking trekken. In die vergelijking moeten wij dan stellen, dat uit de tweede werkelijkheid eens de menselijke werkelijkheid werd geschapen door een voortdurende en grote intensiteit van denken, en grote en gerichte wilskracht, de aarde een vorm verkreeg, die zichzelf handhaaft zolang de initiërende kracht niet is uitgewerkt.

Dan vraag ik mij verder af, hoe die wereld er dan wel uit kan zien? Is ze begrensd of niet?

Als ik dat nazoek, dan ontdek ik weer een eigenaardigheid. Ruimtelijke verhoudingen bestaan er in de tweede werkelijkheid slechts dan indien een kracht of mogelijkheid wordt gerealiseerd. Er is geen feitelijke ruimte, zoals wij die kennen. Er is slechts een manifestatie, die in zich een ruimtelijk concept kan bevatten,

Is er tijd? De tijd van de tweede werkelijkheid is geheel afhankelijk van de ontwikkeling van het denkbeeld, of van de door het denkbeeld georigineerde ontplooiing van een kracht tot een feitelijke mogelijkheid. Bijgevolg bestaat er geen feitelijk maar slechts een relatieve tijd. Waar tijd relatief is en ruimte niet feitelijk bestaat, kan eveneens worden gesteld, dat in de tweede werkelijkheid tijd en ruimte onderling verwisselbare waarden zijn; dat verleden en toekomst één geheel vormen; en dat wij binnen deze werkelijkheid dus niet aan een ontwikkelings- of tijdsverloop gebonden zijn, maar slechts aan de ontwikkeling, die in onszelf plaatsvindt. Ik voel u al zo langzamerhand denken: Tjonge, tjonge, wat wordt het zwaar. Toch is het nodig. Want wanneer u later de inhoud wilt terugvinden, dan zult u dat beeld van de tweede werkelijkheid toch heus voor uzelf moeten opbouwen; en dat kunt u niet zonder deze gegevens. Laten we dus deze noodzakelijke punten eerst constateren en dan overgaan tot de vraag:

In hoeverre heeft de mens deel aan die tweede werkelijkheid en wat kan hij ermee doen?

Ik kom dan allereerst tot de conclusie, dat de mens altijd deel heeft aan de tweede werkelijkheid, maar dat hij over het algemeen daarbij gelimiteerd blijft tot een gezamenlijk met anderen ervaren deel, dat hij als menselijke werkelijkheid of als het reële heelal pleegt te beschouwen.

Wanneer wij met ons voorstellingsvermogen verdergaan dan het normale, dan komen wij niet in een andere wereld terecht, maar we breiden onze eigen wereld uit. Wij ervaren dan dingen en, brengen dingen tot werking of doen dingen ontstaan, die in onze wereld nog niet aanwezig waren.

Bewust of onbewust zal elke mens gedurende zijn leven wel eens een contact met die tweede werkelijkheid hebben. In zeer vele gevallen wordt dat dan een kwestie van wensvervulling. Hij heeft een zeer intense wens, een zeer intens verlangen en maakt dit tot werkelijkheid voor zover zijn wens eerlijk en oprecht in hem bestaat, maar ook niet voor zover zijn? Er is dus een voortdurende uitwisseling van waarden tussen de menselijke werkelijkheid en de tweede werkelijkheid; de mens weigert het concept van die onbeperkte tweede werkelijkheid te aanvaarden, omdat hij doodgewoon bang is voor onbegrensde mogelijkheden. Nietwaar, wat moet Chroetsjef ervan denken, als hij daar ineens moet gaan geloven in een wereld, waarin de wens van zijn medemensen hem plotseling tot de aap of de hond kunnen maken, die ter verheerlijking van de ruimtevaart een zachte dood in het heelal gaat vinden? Als hij daaraan gelooft, kan hij niet meer op zichzelf vertrouwen en aan zichzelf geloven. Ik noem nu een absurd voorbeeld. Het is precies hetzelfde met mathematica. Als ik daar een beeld neem, dat hier geldt als vaststaand en ik moet mij realiseren dat elke willekeurige interpretatie op een gegeven ogenblik de juiste kan zijn, dan heb ik geen basis meer.

Wanneer je als mens moet geloven, dat al hetgeen je nu goed en belangrijk noemt op een gegeven ogenblik waardeloos is en dat andere dingen, die je eigenlijk liever helemaal uit je leven zou wegdrukken, ineens het enig belangrijke worden, ja, dan voel je je ook niet gelukkig meer; je hebt geen zekerheid. Die zekerheid van de mens maakt het hem dus meestal onmogelijk om de tweede werkelijkheid te benaderen. Toch zijn er mensen geweest -en ik zou zeggen door alle tijden heen - die de tweede werkelijkheid hebben ontmoet. Ze hebben ergens de beslotenheid van het kamertje van menselijk denken verlaten. Ze zijn terecht gekomen in een wereld met ongekende mogelijkheden en krachten, maar ze bleven mensen. Ze waren onzeker; en daarom hebben ze voor zichzelf systemen opgebouwd, waardoor ze bepaalde delen van die tweede werkelijkheid a.h.w. konden realiseren. Dit heet, als het gaat om de innerlijke waarden van de mens esoterie. Gaat het om de meer uiterlijke waarden, de wereldwaarden, dan heet het magie. In beide gevallen heeft de mens getracht om een deel van die werkelijkheid in kaart te brengen.

En zo kunnen we naar deze twee menselijke systemen grijpen als een voorbeeld en een verklaring van wat er voor de mens mogelijk is.

Een magiër denkt. Hij ondersteunt zijn denken wel degelijk met alles, wat er in zijn eigen wereld past, maar hij bouwt een volkomen onredelijk, onlogisch beeld op; en dat beeld wordt met een betekenis bezield door zijn denken. Indien hij dit ver genoeg weet voort te zetten, ontstaat er een invloed, die hetgeen hij eerst slechts als mogelijkheid stelde werkelijkheid maakt.

Nu wil ik niet zeggen, dat hij goud maakt of mensen op afstand gaat neerschieten, ofschoon ook dat bestaat. Wij kennen b.v. de pijlmagie, een deel van de zwarte magie van de tovenaars in Tibet. We kennen de pijlmagie, zoals die voorkomt op Nieuw-Guinea en Borneo, waarbij men iemand volgt door een pijl af te schieten. We kennen de speermagie, die voorkomt in Midden-Afrika, waarbij men een speer werpt en uit de vlucht van de speer en de wijze, waarop hij inslaat, precies kan lezen waar iemand is, waar men iets kan vinden en zelfs op die manier ook iemand kan doden. In al deze gevallen is er geen reële verbinding.

Wanneer ik een pijl neem, ik maak er een bosje stro aanvast, ik prevel er een paar woorden over en ik schiet hem af, dan is het absoluut onlogisch, dat die speer precies de richting aangeeft, waarin een persoon, een wezen of een voorwerp dat ik zoek zich bevindt. Toch blijkt het proefondervindelijk waar te zijn.

Maar er is iets anders gebeurd. Ik heb die pijl gebruikt als een deel van mijn eigen werkelijkheid, maar ook als een deel van die tweede werkelijkheid; en in die tweede werkelijkheid bestaat de mogelijkheid dat een afgeschoten pijl zelfstandig denkt en waarneemt

en dus een richting bepaalt. Doordat ik nu iets heb, wat in de tweede werkelijkheid mogelijk is. geloof ik erin. Ik wil dit, en ik geef het vorm. Gelijktijdig verricht ik de daarbij behorende handelingen in de materie. Het resultaat is, dat - voor zover het de grote werkelijkheid betreft - de geschapen mogelijkheid en de feitelijke handeling identiek zijn geworden en het resultaat is dus het gewenste, ook als dat menselijk gezien onredelijk is. Met dit enkele voorbeeld probeer ik u duidelijk te maken, waar het om gaat.

Op het ogenblik, dat een mens iets uit die grote werkelijkheid, die z.g. tweede werkelijkheid, beseft en dit voor zichzelf a.h.w. tot werkelijkheid gaat maken, zal alles wat er in die tweede werkelijkheid bestaat en mogelijk is, volgens het denken en de wil van degene, die in dit geval dus als magiër optreedt, ook inderdaad worden gerealiseerd; want er is een te grote overeenkomst om te zeggen: dit hoort niet bij elkaar.

De toestand van "ik schiet de pijl" uit mijn voorbeeld, is volledig identiek met de gedachte, die in de grote werkelijkheid bestaat "ik schiet een pijl". Alleen, de gevolgtrekking aan het schieten van de pijl verbonden is een andere. Dit is alleen maar een kwestie van kracht. Zolang het slechts een kwestie van kracht is, kan het denken de tweede werkelijkheid overplanten in de menselijke werkelijkheid. Dit is dus bewuste magie.

Nu kunnen we het ook anders doen. Wanneer ik in mijzelf keer en ik ga mij een toestand denken, die in de grote werkelijkheid feitelijk is en werkzaam wordt, maar met mijn eigen werkelijkheid een grote overeenkomst vertoont, een bepaalde congruentie, dan komt er een ogenblik dat een mens in verrukking verkerend b.v. leviteert; hij zweeft. Dat zweven is menselijk gezien onmogelijk; men noemt het een wonder. Maar het ontruikt zijn aan de aarde, uitgaande van mijn persoon, van mijn mogelijkheden, moet worden uitgedrukt; en in de grote werkelijkheid is dat een loskomen van de aarde. Zo leviteert men.

Ik wil niet zeggen, dat je niet op een andere manier kunt leviteren, maar alweer, er is een kennelijke verbinding tussen de menselijke werkelijkheid (dus het uitgangspunt van de mens zijn intense eenheid met zijn intense gerichtheid op iets, wat er in de grote of tweede werkelijkheid bestaat) en het feit, dat beide voor hen samenvallen. Daardoor worden alle krachten (dus ook langs deze innerlijke weg) geactiveerd en gericht op de mens zelf.

Nu is er echter een bepaling bij. Wanneer er geen mogelijkheid is om als mens een gelijkheid van toestand in die tweede werkelijkheid en in mijn eigen werkelijkheid tot stand te brengen, zal ik wel iets buiten mijn eigen werkelijkheid tot stand brengen, maar het zal in mijn eigen werkelijkheid niet kenbaar zijn, want er is een zekere congruentie nodig. Ik kan mij op dit ogenblik iets gaan voorstellen, dat niet bestaat. Als ik mij de toestand kan indenken, waarin het kan ontstaan en deze naboots, dan ontstaat het. Kan ik dat niet, dan zal het buiten mij ontstaan, maar ik zal het niet als deel van de werkelijkheid zien. Voor andere mensen, die alleen de menselijke werkelijkheid beleven, is dit niet meer kenbaar.

Een mens rekent met ruimte. Hij rekent met tijd. Hij wil voor alles een plaats hebben. Maar in een kracht is er geen plaats te vinden. Je kunt niet zeggen, dat een magnetisch veld ergens een plaats heeft. Het is een toestand. Een toestand eventueel van de ruimte. Maar het kan ook een potentiële kracht zijn, die nu niet is gerealiseerd, zoals bij een spoel waardoor nog geen elektrische stroom loopt. Toch is dat veld potentieel aanwezig. Ik kan dus niets daarvan zeggen. Ik kan alleen maar zeggen, dat er een vaste relatie bestaat tussen de kracht en het verschijnsel.

Ik kan verder stellen, dat ik als mens (dus uitgaande van ruimte en tijd, uitgaande van verschijnselen en niet alleen van krachten, die voor mij nog slechts potentieel zijn) in mijn zoeken naar die tweede werkelijkheid tevoren al een toestand schep, voordat de tweede werkelijkheid voor mij kan worden gerealiseerd. En dat is ook belangrijk; want ik kan de tweede werkelijkheid dus niet beseffen, zoals zij bestaat. Ik kan het alleen doen aan de hand van mijn persoonlijke beïnvloeding daarvan, waardoor een kenbaarheid is ontstaan. Eerst wanneer mijn denken op zichzelf een weerklank heeft gevonden en zo de eerste uiting bestaat, kan ik voor mijzelf een concept van de tweede werkelijkheid vormen. Dit impliceert, dat in de tweede werkelijkheid alle dingen mogelijk zijn, die wij voor onszelf mogelijk achten en die wij ons als mens kunnen voorstellen binnen het tijdruimtegebied.

Aan de andere kant moeten we er rekening mee houden, dat ruimte en tijd in de grote werkelijkheid dus totaal andere betekenissen hebben dan in onze eigen wereld. Het is zeer

moeilijk om een volkomen gelijkheid van tijd, tijdsontwikkeling en tijdsverloop te verkrijgen in die tweede werkelijkheid en in de uwe, want buiten u is het concept dat werkzaam is; het is de realisatie die het tijdsverloop bepaalt. Bij u is het daarentegen de meting. De ruimte bestaat voor u, als we het goed bezien, eigenlijk uit de afstand, die of iets voor ons moet afleggen. Wanneer u zegt. "De tafel, staat zo ver weg," dan kijkt u en constateert in feite de tijd, die er nodig is om een realisatie van die tafel te verkrijgen van, uit twee verschillende hoeken, uw twee ogen. Daaruit komt uw concept van afstand voort. Wanneer u één oog dicht doet, dan kunt u uit de herinnering misschien de afstand nog wel aflezen. Maar komt u in een totaal nieuwe omgeving, dan zal het u zeer moeilijk vallen die afstand te schatten; waaruit alweer blijkt, dat dus de zintuiglijkheid voor het begrip "ruimte" erg belangrijk is, ook voor richting.

Nu zijn wij gewend om ons, wanneer we op aarde zijn, de lichte krachten ergens boven, op de daktuin, voor te stellen. En zodra we met de duistere krachten te maken hebben, dan denken we aan het stookhuis beneden. Dat is een heel typische realisatie eigenlijk, want er is in feite geen boven en geen beneden. Maar - en nu het typische - op het ogenblik, dat ik denk en er een uiting komt uit de tweede werkelijkheid, zal zij voor mij inderdaad boven of beneden mij liggen. Het is dus niet moeilijk te zeggen, dat de hel boven je is en de hemel beneden je. Als je daarin gelooft, is dat voor jou waar; want je verandert niet in de tweede werkelijkheid, alleen laat je een daarin bestaande mogelijkheid zich manifesteren. Maar omdat je die volgens jouw begrip op een bepaalde plaats hebt gesteld, heb je een relatie tussen jezelf en die tweede werkelijkheid geschapen, die voor jou als richting kan worden uitgedrukt.

Nu komen we natuurlijk tot de opmerking, die haast onvermijdelijk is in een geval als dit; Wat moeten we daar nu allemaal mee doen? Het is zo ingewikkeld, kan het niet eenvoudiger? En dan kan ik alleen maar antwoorden:

U bent voortdurend verbonden met de tweede werkelijkheid. U hebt bepaalde dromen, waarin u niet helemaal gelooft. Doordat u er niet helemaal in gelooft, belemmert u voor uzelf de verwerkelijking. U maakt ze eenvoudig onwaar. Wanneer u bepaalde dingen voor uzelf nastreeft en u begeert ze niet volledig, dan maakt u de bereiking ervan voor u onmogelijk.

Maar we zien ook het omgekeerde. Wanneer een mens volledig gelooft in een verwerkelijking - al zal niemand anders er vertrouwen in hebben dan kan hij het onmogelijke waar maken. Er zijn helaas maar enkele mensen, die daartoe werkelijk in staat zijn, maar het gebeurt toch nog.

Zo kun je zeggen, dat elke mens door zijn denken alleen al ergens met die grote werkelijkheid in contact staat en krachten schept, die zijn eigen leven beïnvloeden. Hij is zich daarvan niet bewust en gebruikt als verklaring daarvoor ideeën als karma, fatum, goddelijke wil, enz. Heel juist is dit niet. Wanneer wij beschikken over een soort landkaart van begrippen en wij kunnen ons op één begrip volledig concentreren, dan maken wij dit waar. Het enige, dat ons dan nog rest, is te zorgen dat datgene, wat wij dus hebben geschapen, ook in onze eigen wereld ergens ontstaat; en als het begin van de ontwikkeling in onze wereld bestaat, zullen de gevolgen eveneens in onze wereld kenbaar worden.

Elke mens, die leert gericht te denken en dit denkbeeld ergens - althans in zijn beginfase - tot werkelijkheid te maken, heeft daarmee voor zich de tweede werkelijkheid in dienst gesteld van zijn eigen werkelijkheid en een kracht geschapen, die in zijn eigen wereld voortdurend blijft voortgaan.

Daarmee staan we dus al heel dichtbij de normale praktijk. Een mens is ziek. Ik geloof in die ziekte. Ik geloof, dat die ziekte die mens zal doen sterven. Alle voorwaarden om het sterven waar te maken zijn aanwezig. Dan schep ik een kracht, welke die persoon doet sterven. Ik kan die kracht ook zo scheppen, dat ik hoop op de dood. Dan breng ik de mogelijkheid van het sterven dichterbij. Maar een andere gedachte (van de patiënt b.v. of van iemand in diens omgeving) kan dan een wijziging betekenen. Het is niet wat ik alleen maar probeer.

Een mens loopt vol goede gedachten en goede voornemens en hij bereikt niets. Waarom? Omdat het niet voldoende is om goede gedachten en goede stelregels te kennen. Het is noodzakelijker om zijn beginsituatie van de grote werkelijkheid voor jezelf te realiseren, dus om te zetten in een materiele mogelijkheid, die in de beginfase, volledig daaraan gelijk is en zo een harmonische werking te doen ontstaan, die de tweede werkelijkheid parallel maakt volgens menselijk denken en identiek maakt volgens geestelijk denken met de werkelijkheid. En dan is het mijn eigen streven, dat voortdurend uit de vele keuzemogelijkheden die er

bestaan kiest, zodat elk?, dat je in de werkelijkheid hebt - ook het moment nu b.v. - je een groot aantal mogelijkheden geeft. Wanneer mijn gerichtheid blijft bestaan (dus mijn intens denken), dan zal elk ogenblik dat die gedachte bestaat de keuze in die tweede werkelijkheid bepaald zijn; m.a.w. wat er aan kracht nog verder wordt geopenbaard. En zo is de volledig sterk gerichte wil in staat om elke gewenste toestand of situatie te doen ontstaan, doden op te wekken, zieken te genezen of omgekeerd, mensen te doden of ziek te maken.

Er is geen criterium van goed of kwaad te stellen. Als mens doe je dat graag. Je zegt natuurlijk: Al het goede is dat, wat we waar kunnen maken. Maar we kunnen het slechte toch niet waar maken. Toch is dat wel degelijk zo. Het gaat er niet om, of iets voor mij goed of kwaad is. Het vereiste is: Het waar maken in de materie van een beginsituatie of droombeeld met een bepaalde intentie; en als de gevolgen daarvan kwaad zijn, dan kunnen we er zeker van zijn dat ze voortgaan.

Er is gelukkig een beperking bij. Op het ogenblik, dat tegengestelde werkelijkheden uit de grote werkelijkheid worden geactiveerd en krachten tot ontplooiing komen, zullen zij elkaar opheffen daar, waar zij - strijdig met elkander - even krachtig zijn. Denkt u nu maar aan twee jongens, die aan het spelen zijn. Zij staan op een plaats en proberen elkaar weg te duwen. De sterkste wint. Degene die het langst volhoudt, wint ook. Maar als ze ontdekken dat ze even sterk zijn en ze zien geen onmiddellijk resultaat, dan kunnen ze er ook mee ophouden.

De onbewuste mens roept heel veel werkingen op. Maar omdat er gelijksoortige werkingen van anderen ontstaan, worden de directe gevolgen niet kenbaar. Men zegt: Dit is niet mogelijk. Het resultaat is, dat de kracht zijn eigen evenwicht herkrijgt en geen deel wordt van het menselijk leven. Als u bewust die tweede werkelijkheid wilt activeren, dan zult u dus in vele gevallen het denken van anderen ergens moeten neutraliseren.

Wanneer ik voor een mens welvaart, vrede, geluk of wat anders wil scheppen, dan moet ik er rekening mee houden, dat er ook denkbeelden zijn, die daarmee in strijd zijn. Op het ogenblik dat ik volledig en intens vertrouwend voortga met die intentie en met het herhalen van dezelfde, stofsituatie (de beginsituatie), waaruit de identieke ontwikkeling a.h.w. voortspruit, kan ik op den duur dus elke niet-bewuste werking door mijn bewuste gerichtheid overwinnen. Er is een tegenstand, maar die is nimmer onoverwinnelijk. Slechts daar, waar een door geambieerde verwerkelijking volkomen in strijd is met het totaal menselijk denken, geloof en bewustzijn, zullen er zoveel onbewuste krachten tegenover mij staan, dat de verwerkelijking in de menselijke wereld niet mogelijk is.

Nu krijgen we nog een heel eenvoudig staartje en dan zijn we klaar met de inleiding.

Wat zijn de grote mogelijkheden, die er voor de mens direct bestaan in verband met die tweede werkelijkheid?

1. Gedachten zijn directe krachten. Elke gedachte, die bewust is gericht, kan dus bewust worden gerealiseerd, niet alleen in jezelf maar ook in anderen. Telepathisch contact, telepathische beïnvloeding is mogelijk dankzij deze tweede werkelijkheid en - dat is ook belangrijk - bezit daarbij geen enkele beperking van ruimte of tijd, tenzij het geloof in een gevestigd en onveranderlijk verleden voor de meeste een beïnvloeden van het verleden onmogelijk schijnt te maken.
2. Op het ogenblik, dat mijn geloof aan krachten (positieve of negatieve krachten, levenskracht of gedachtekracht), die eveneens in de tweede werkelijkheid bestaan, voldoende is geformuleerd en een beginsituatie is geschapen, kan ik deze krachten in mijn eigen wereld tot uiting brengen. Ik kan daarmee anderen beïnvloeden en hun zo levenskracht schenken, hun gedachten beïnvloeden, hun omgeving afschermen. Ook dit lijkt me voor u wel interessant en belangrijk.
3. Wanneer een mens weigert een beeld uit de tweede werkelijkheid te aanvaarden met inzet van zijn gehele wezen, zal geen enkel beeld door anderen geschapen hem kunnen beïnvloeden. De mens, die niet gelooft aan het vuur, zal zich niet branden. Dat klinkt dwaas, maar het is waar. De mens, die niet gelooft aan een demon, kan door een demon niet worden getroffen. De mens, die niet kan geloven aan b.v. de pijl van haar, zal nimmer door een zwart magiër op die wijze kunnen worden getroffen.

Het is ons eigen denken en ons eigen vertrouwen, ons eigen geloof en ook de praktijk van ons bestaan, ons leven in sfeer of wereld, dat bepalen zal welke krachten door anderen in de tweede werkelijkheid gewekt voor ons gelden en welke door ons - zover het ons betreft - teniet kunnen worden gedaan. Alle afscherming, alle mogelijkheid tot het scheppen van sfeer berust hierop. Een mens die een juiste instelling heeft en die weet te continueren, zal rond zich een sfeer hebben, die hem onaantastbaar maakt voor alle niet daarmee strokende beelden uit de tweede werkelijkheid en gelijktijdig hem bijzonder ontvankelijk maakt en ook bijzonder gevoelig voor de mogelijkheden, die wel harmonisch zijn met zijn wezen. Naarmate de mens dus meer gericht denkt en leeft, en daarbij minder angst heeft voor bepaalde verschijnselen of mogelijkheden, minder verwachtingen a.h.w. en meer innerlijke zekerheden, zal hij voor zichzelf in zijn wereld de mogelijkheid scheppen om steeds meer zijn innerlijk leven te maken tot bepalende factor van de menselijke werkelijkheid, waarin hij bestaat.

Zo, nu heeft u dus het een en ander gehoord over de tweede werkelijkheid. U zult wel begrijpen, dat daarmee de kous nog lang niet af is, want de tweede werkelijkheid is één van de belangrijkste factoren in alles, wat bij de mens magie heet en wat de mens magische mogelijkheden of mirakel noemt. De achtergronden van geloof en geloofsverwezenlijking, ja, zelfs de wijze, waarop je in het hiernamaals voort bestaat, is afhankelijk van je houding tegenover die tweede werkelijkheid. Wij zijn dan ook wel van plan om daarover een tweede lezing te geven, waarin we dus deze aspecten in het bijzonder op de voorgrond gaan schuiven. Nu is het echter voldoende dat u begrijpt dat de tweede werkelijkheid elke voorstelbare mogelijkheid bezit; dat elke gerichte gedachte in de tweede werkelijkheid een mogelijkheid van potentieel tot regel maakt, maar dat de realiteit in de menselijke wereld alleen kan worden ervaren, wanneer een zekere congruentie bestaat tussen de stoffelijke situatie en het geprojecteerde beeld van de grote werkelijkheid. Daarmee ben ik aan het einde van mijn inleiding. Ik hoop uit uw vragen hier en daar een dagend begrip te mogen vinden voor dit voor u ook in deze dagen buitengewoon belangrijk onderwerp.

DISCUSSIE

❖ *Een bekende uitdrukking in het volksgeloof zegt: "Het gebed van een moeder vermag veel." Is dit een realisatie van die tweede werkelijkheid?*

Ja, dit is ergens een realisatie van die tweede werkelijkheid, omdat we hier te maken hebben met een sterk gerichte gedachte, uitgaande van een zeker wenscomplex. Wanneer ik mij nl. God voorstel als Een, Die alles kan geven, dan heb ik een voorstelling of een beeld, dat in de tweede werkelijkheid bestaat. Ik stel een zekere relatie tussen de tweede werkelijkheid en mijn eigen werkelijkheid, nl. het bidden; de actie, die bepalend is voor het ontstaan van de invloed,. Zolang er dus punt 1: bij het kind in dit geval geen direct strijdige factoren bestaan en punt 2: de gerichtheid van de moeder voldoende scherp is en van voldoende lange duur, moeten we inderdaad aannemen, dat de tweede werkelijkheid dus zal ingrijpen in de menselijke werkelijkheid. Dat is dus de z.g. gebedsverhoring.

❖ *Dus dat is gedachtekracht?*

Ja, het is gedachtekracht, maar het is dus niet zo, dat de gedachtekracht alleen dit volbrengt. Dan is er nog bij punt 1. de voorstelling, waarin het gebed waardevol is; punt 2. het gebed, dat actief in de menselijke werkelijkheid plaatsvindt en daardoor de mogelijke reactie van de tweede werkelijkheid binnen de z.g. eerste of menselijke werkelijkheid.

❖ *U zei: "Als het lang genoeg is." Heeft de duur ermee te maken? Intensief, kan ik begrijpen.*

De duur heeft er in zoverre ook mee te maken, dat we op een gegeven ogenblik op weerstanden kunnen stoten. Ik geloof, dat ik dat in mijn inleiding reeds heb gezegd, maar ik kan het nog eens herhalen. Wanneer nl. het kind een totaal andere voorstelling heeft dan de moeder, een totaal andere gerichtheid of wil, dan zal deze eerst moeten worden overwonnen. Want het kind zal met zijn wil en zijn gerichtheid dus ook iets uit de tweede werkelijkheid kunnen overbrengen en dat moet eerst worden geneutraliseerd. Dan is hier het uithoudingsvermogen dus van belang, omdat degene, die een bepaald beeld het langst projecteert, haast automatisch de verwerkelijking van zijn eigen tweede werkelijkheidsbeeld in de menselijke werkelijkheid tot stand brengt. De duur kan dus wel degelijk belangrijk zijn; niet

omdat het een aantal minuten of uren zijn, maar doodgewoon omdat de instelling langer duurt dan een tegen gerichte instelling. Dat is dus het enige criterium.

❖ *Is het de intensiteit van de denkkraft, die voorop staat?*

De intensiteit van de gedachte speelt natuurlijk een rol. Je kunt een ton vol krijgen met druppels, als de kraan maar lang genoeg druppelt. Laat je een dikkere straal lopen, dan is zij in kortere tijd vol. Zolang er nu geen lek is (dus niets wat het water wegneemt), wordt in beide gevallen het doel bereikt. De intensiteit betekent dus alleen een vaak snellere verwezenlijking. Daarnaast kunnen we nog stellen, dat de intensiteit, wanneer er een tegenstand aanwezig is, deze sneller opheft en dus sneller een kenbaar resultaat tot stand zal brengen. Het is gemakkelijker tegen een betrekkelijk kleine druk een lange tijd een tegendruk te handhaven dan tegen een zeer intense, maar korte grote druk.

❖ *Een ding begrijp ik niet: In de loop van het bestaan van de wereld hebben we toch ongelooflijk veel mensen gehad, die ten bate van geliefde betrekkingen op de meest intensieve wijze om genezing hebben verzocht en het is bijna nooit gebeurd.*

Ja, maar hoe hebben zij om die genezing verzocht? Als een zekerheid? Of hebben zij eigenlijk geloofd, dat het niet mogelijk was en tegen beter weten in gevraagd? In het eerste geval nl. krijgen wij de direct optredende tweede werkelijkheid, waarin de genezing een feit is, en die kan worden overgebracht in de menselijke werkelijkheid. In het tweede geval is de ziekte even werkelijk in datgene, wat we realiseren; we versterken dus in feite eerder de ziekte dan dat we haar teniet doen, ook al bidden we om genezing.

❖ *Maar als je de zekerheid hebt van genezing, vraag je dan nog om genezing? Ik zou zeggen van niet.*

Dan denk je erover. En nu moet u hier een verschil maken tussen de materiële zekerheid "die genezing is mogelijk" en de zekerheid "God kan genezen". In het eerste geval stel ik mijzelf als middel voor de genezing, of mijn denkbeeld als bepalend ervoor. In het tweede geval zoek ik een kracht, die groter is dan de mijne en stel ik daarvan de genezing afhankelijk. Maar zodra ik begrijp, dat in die kracht de genezing waar is, zal mijn bidden eerder een attent-maken-op zijn; het vaststellen van het contact mens-God-ziekte. Is die vaststelling uit een volledig geloof geboren, dan hebben we precies dezelfde uitwerking als in het eerste geval. Het is dus niet de vorm van: vraagt men of vraagt men niet. Dat is maar een secundair iets, dat is slechts de wijze van uitvoering. Het is hier in de 1e plaats: het geloof aan de genezing, onverschillig op welke wijze; en in de 2e plaats: wanneer ik daarin zonder meer geloof, dan mankeert er vaak iets: nl. de actie, waardoor ik mijn beeld van genezing overbreng van de tweede werkelijkheid in de werkelijkheid van de mens. Bij het gebed is deze praktisch altijd aanwezig. Dus daarin ligt eigenlijk het grote verschil.

❖ *Wanneer men bidt, vraagt men iets. Men vraagt naar bijstand t.a.v. iets, waarvan men zelf niet volkomen zeker is; en dat zou dus volgens u een niet deugdelijke wijze zijn? Men moet zelf die zekerheid bezitten?*

Mijn waarde vriend, de zekerheid kunt u op verschillende manieren bezitten. U kunt ervan overtuigd zijn dat u iets zelf niet kunt volbrengen, maar met de hulp van God wel. Dan is ook in het tweede geval een zekerheid aanwezig. De regel geldt, dat de mens, die niet voldoende zelfvertrouwen heeft, door het scheppen van een desnoods fictieve gestalte, die hem helpt en de macht wel bezit, zonder meer zijn eigen mogelijkheden ziet stijgen. Zijn mogelijkheden worden dan in feite gelijk aan die, welke hij in zichzelf als bestaand erkent plus van degene die hij als te zijn behoeve werkzaam erkent en niet slechts veronderstelt in de kracht, die hij aanroept.

❖ *Bestaat er naast de tweede werkelijkheid ook een tweede waan? Zo ja, hoe onderscheid te zien tussen deze beide?*

Er is geen waan, die buiten ons bestaat. De waan is nimmer datgene, wat wij als werkelijkheid beschouwen, maar onze interpretatie ervan. Als zodanig kan er een waan in de mens bestaan, zowel t.o.v. zijn eigen werkelijkheid als van de tweede werkelijkheid. Maar menselijke werkelijkheid plus tweede werkelijkheid vormen tezamen de grote, de alomvattende werkelijkheid Gods, die dus in zekere zin zelfs zonder ruimte en zonder tijd bestaat als potentie en waarin dus alles overal waar is. Ik geloof, dat we goed moeten begrijpen, waar het om gaat. Uw hele wereld is waar. Maar op het ogenblik, dat u een punt uit die wereld weigert te erkennen of in waardering ombuigt tot iets anders dan het is, leeft u in waan. Het is dit proces

van ontkenning, van ombuiging, van afwijzing en niet de voorstelling, die men in zich wekt, waaruit uw waan wordt geboren.

❖ *Een uitspraak van Jezus luidt: "Indien gij iets van de Vader begeert, gelooft dat gij het hebt ontvangen - en het zal u geschieden! Is dit de toepassing van het werken met deze tweede werkelijkheid?"*

Ja, dat is de uitdrukking van het werken met de tweede werkelijkheid voor diegenen, die het begrip van de tweede werkelijkheid misschien niet kunnen aanvaarden en geen voldoende vertrouwen zouden bezitten om daarin te geloven en om zelf met een goed resultaat daarmede te werken. Jezus zegt dus eenvoudig: Wanneer ge iets van de Vader begeert en deze Vader is een voorstelling, die ergens reëel is, ook in de tweede werkelijkheid, zeg, dat gij het hebt ontvangen. Stel dus een relatie en handel daarnaar. Dan handelt ge, alsof ge een gave zoudt hebben gekregen en maakt het daardoor mogelijk, dat hetgeen gij in de tweede werkelijkheid hebt erkend in de eerste werkelijkheid (uw werkelijkheid) feitelijk kenbaar is geworden. Dit is duidelijk zou ik zeggen.

❖ *U zei, dat het jammer is dat de mensen de tweede werkelijkheid niet kennen. Het is mij duidelijk, dat dit een gemis is. Maar "behoort" deze, kennis wel tot de mens? En als dit bevestigd moet worden, wat is dan de reden, dat de mens zich deze tweede werkelijkheid niet bewust is en niet in staat is daarin door te dringen?*

Het antwoord hierop is toch wel heel erg eenvoudig. De mens heeft, zodra hij de tweede werkelijkheid aanvaardt, te maken met het onzekere, het niet-bepaalde, het alzijdige. Voor zichzelf echter begeert hij zekerheid, begrenzing en een vorm van eenzijdigheid. Zolang hij een bepaald gevoel van eigenwaarde wil hanteren en zijn belangrijkheid dus ook wil stipuleren temidden van het Al, kan hij dat alleen doen van uit deze door mij genoemde beperking. Hoe meer de mens dus zichzelf als belangrijk is gaan zien, hoe meer hij heeft getracht die tweede werkelijkheid a.h.w. weg te drukken, te ontkennen, niet werkzaam te maken. Ik zou zeggen, dat is eigenlijk het hele antwoord, maar we kunnen er nog wel iets bijvoegen. Wanneer u de mensen in de vroegste tijden ziet, als zij in een onbekende wereld staan en zich a.h.w. het slachtoffer voelen van vele onbekende krachten, dan is die tweede werkelijkheid voor hen een natuurlijk deel van hun eigen bestaan. De uiting, die daarvan is overgeleverd, is die, van natuurgoden e.d. Maar de feitelijke werkelijkheid was toch wel de erkenning van de vele mogelijke relaties tussen de mens en zijn omgeving. Het resultaat was dus, dat in de oudheid de magie (in feite het werken met de tweede werkelijkheid) een direct deel was van het dagelijks bestaan; en dat elk gezinshoofd, ja, elke mens in zekere mate magiër was. Langzaam, maar zeker kreeg de mens meer kennis van de verschijnselen en wilde hij daaraan slechts een betekenis toekennen. Want kende hij er meer betekenissen aan toe, dan zat hij weer met de moeilijkheid: Hoe moet ik reageren? Hij werd dus genoopt om een steeds materialistischer maar ook steeds beperkter verklaring voor vele verschijnselen te vinden. Het resultaat was, dat hij een steeds nauwer besloten wereld kreeg, waarin hij - volgens zijn eigen besef althans - een steeds groter beheersing had en een grotere kennis van alles, wat er rond hem bestond en daardoor voor zichzelf een grotere belangrijkheid droeg. Naarmate de mens die belangrijkheid door zijn kennis vergrootte, verwijderde hij zich van de feiten. De feitelijke werkelijkheid van de mens toont ons nl. een voortdurend ingrijpen uit een onbekende wereld, een wisselwerking met en een relatie tussen eigen wereld en tweede werkelijkheid. Maar hij wilde dit niet meer zien en komt dan zover, dat hij door een beperkte kennis (die dan behoorlijk groot was) op een terrein te bezitten meent een gelijk gezag te kunnen uitoefenen op elk terrein, ook op het terrein dat hij niet kent. Daarvan zijn voorbeelden te over te geven. U kunt er dus zelf wel naar zoeken. Daarin ligt dus deze beperking. En dit is ook de reden dat in deze dagen steeds weer de nadruk wordt gelegd op het verwerpen van de al te redelijke elementen als enig bepalend. Rede en logica zijn zeer goed en zeer mooi, maar zij zijn niet de enige waarden, waarmee het leven te meten is. Dat hoort u elke keer weer. Telkenmale hoort u: De mens moet terug keren tot het gebruik van zijn geestelijke vermogens. En onder die geestelijke vermogens ligt ongetwijfeld ook dit doordringen in de tweede werkelijkheid en het overbrengen van de krachten daaruit naar zijn eigen bestaan.

❖ *Dus eigenlijk is de tweede werkelijkheid innerlijk bewustzijn?*

Ik geloof, dat u hiermee een van die eigenaardige foutlogische conclusies trekt, die op deze wereld helaas zo vaak de waan bevorderen. Dit is geen verwijt, maar ik neem even uw conclusie als voorbeeld: Wanneer ik zeg "een tweede werkelijkheid", dan heb ik het over iets, dat buiten de mens bestaat en dat beantwoordt aan zijn eigen gerichtheid. Het resultaat van

zijn eigen gerichtheid ontstaat dus buiten hem; dan is het dus nooit een innerlijke werkelijkheid. Maar wij kunnen wel stellen, dat de innerlijke werkelijkheid van een mens bepalend is voor de wijze, waarop voor hem de tweede werkelijkheid binnen zijn eigen bestaan kan worden gemanifesteerd. Ziet u, hoe sterk misleidend soms een paar woorden kunnen zijn?

- ❖ *Maar als je innerlijk bewustzijn hebt, dan heb je laten we zeggen contact met alles om je heen, dan heb je een beter begrip van het mens zijn en je hebt ook begrip voor die tweede werkelijkheid.*

Dat laatste is niet zeker. Het is wel zeker, dat uw innerlijk bewustzijn uw verhouding tot de grote werkelijkheid bepaalt, maar het is lang niet zeker, dat uw innerlijk bewustzijn inhoudt, dat u die tweede werkelijkheid als zodanig beseft en bewust gebruikt. U moet met die dingen heel voorzichtig zijn. Want op die manier heeft de mens zijn logica opgebouwd; en zoals u weet, zelfs de valse logica is vaak moeilijk te bestrijden, omdat zij in zich wel logische elementen bevat, maar ergens in strijdt is met de werkelijkheid. Zolang dat gaat om een schildpad en een paard, ziet iedereen wel in dat er iets fout is. Maar als we dat gaan stellen; Het innerlijk bewustzijn en tweede werkelijkheid, dan zijn dit dingen, die voor de meeste mensen zo ver van het dagelijks leven afliggen, dat ze geneigd zijn om zoiets zonder meer aan te nemen. Daarom moeten we daar dus de puntjes op de i gaan zetten om te voorkomen dat een ander gaat zeggen: "Ik heb een groot innerlijk bewustzijn, dus is die tweede werkelijkheid van mij." Neen. Ik heb een groot innerlijk bewustzijn en daardoor kan ik een groter deel van die innerlijke wereld projecteren, gelijktijdig stoffelijk uiten en zo de tweede werkelijkheid manifesteren in mijn eigen leven. Dat is de juiste uitdrukking.

- ❖ *Die tweede werkelijkheid is een soort oceaan van energie, die tot onze beschikking staat om ermee te werken?*

Dat is alleen dan waar, indien u aan elke druppel energie daarin een bijzondere eigenschap toekent. Als u zegt: energie van zaad of van eieren, waaruit de meest verschillende dingen kunnen voortkomen; en als we die speciale druppel beroeren, dan zeg ik; Ja, daar heeft u gelijk in. Maar als u stelt: het is ongevormde energie, dan is het onjuist, omdat wij alleen reeds bestaande vormen uit het goddelijk scheppingsconcept voor onszelf kunnen activeren en ten dele overbrengen in onze eigen werkelijkheid. Wij kunnen dus nooit iets met die energie doen, wat daarin niet reeds is vastgelegd. Het is precies hetzelfde, of u gaat biljarten met een breinaald. Dat gaat moeilijk. Er kan misschien wel eens iets van komen, maar nooit iets goeds. Als u zegt: Ik kan met die energie zonder meer alles doen, dan vergeet u, dat er een voorwaarde moet worden gesteld aan uzelf en aan uw gerichtheid; en dat die gerichtheid dan betekent: een selectie uit bestaande mogelijkheden, een realisatie daarvan buiten uw eigen wereld en - via uw ingrijpen - het opbouwen van een situatie in uw eigen wereld; dus het overbrengen naar die eigen wereld.

- ❖ *U hebt gezegd, dat als het werken met de tweede werkelijkheid niet uit volle overtuiging gebeurt, dat het dan waardeloos is. Dit wetende, zou je jezelf dan niet kunnen dwingen of jezelf suggereren, dat je weet met de tweede werkelijkheid te werken?*

Dat is een van de principes van de magie, inderdaad. Daar gaan we ook uit van iets, waarin we normaal niet geloven. We brengen onszelf dan in een toestand, waarin we wel geloven. En door dit "er wel in geloven" maken we het ons mogelijk de magische werking (dus het ingrijpen van de tweede werkelijkheid) op een niet normaal gekende wijze binnen de menselijke werkelijkheid te bereiken.

- ❖ *.....b.v. in een genezingsproces. Als je zelf niet 100% overtuigd bent om, je dan te gaan overtuigen via de tweede werkelijkheid?*

Nu, dat is praktisch onmogelijk, omdat u in die tweede werkelijkheid alleen datgene kunt wekken, wat in uzelf leeft. Maar u kunt wel proberen zo positief mogelijk te denken; en daarmee heeft u dan al veel bereikt. Ik geloof, dat we hier ook weer de opmerking moeten maken: de tweede werkelijkheid is het totaal van alle mogelijkheden. Maar wij kunnen daarin slechts datgene wekken, wat er in ons eerst als gevormde gedachte bestaat. Want eerst door de gevormde gedachte maken we de potentie (dus de kracht, die in de tweede werkelijkheid nog niet is geuit) tot een realiteit; dus iets wat feitelijk en geopenbaard bestaat. En eerst vanuit een geopenbaarde bestaande tweede werkelijkheid kunnen wij een overdracht van kracht krijgen naar de eerste werkelijkheid. Dan wil ik hierbij opmerken, dat de grootte van het vertrouwen of het geloof een grote rol speelt. Wanneer u enig vertrouwen hebt, dan zult u

iets kunnen realiseren van die tweede werkelijkheid. Naarmate u meer gelooft of vertrouwt, meer. Wanneer u helemaal niet gelooft of vertrouwt, niets.

❖ *Zijn er ook niet vele bijgeloven, die ergens de tweede werkelijkheid beroeren?*

Een moeilijke vraag, omdat bijgeloof geen bijgeloof meer is, als het de tweede werkelijkheid raakt. Maar er zijn vele vormen van bijgeloof, die niet berusten op een erkennen van een tweede werkelijkheid of daarmee in verband staan, maar eerder op een rationalisatie, waardoor men aan een bestaande conditie enigszins ontkomt, doordat men een eigen schuld b.v. afschuift op een verschijnsel, dat daarmee niet direct in verband staat. En dan krijgt u dit eigenaardige: Als u gelooft, dat wanneer u zout morst u ruzie krijgt, dan zult u in het begin zeggen. Ik heb ruzie gemaakt, omdat ik zout heb gemorst. Maar later zult u ruzie maken op het ogenblik, dat u zout morst, ook wanneer dit niet in het voornemen ligt of zelfs niet binnen de voor u gerealiseerde mogelijkheden. Want een eenmaal in u ontstane associatie volgt u, en zo treedt er toch ook weer ergens de tweede werkelijkheid op. Maar wanneer het een rationalisatie is, dan gaat het ergens de kant op van waan. Daarom is niet alleen geformuleerd bijgeloof een uiting van de tweede werkelijkheid, ofschoon daaruit wel een vaak niet zeer aangename relatie, tussen de mens en de tweede werkelijkheid kan ontstaan.

❖ *Hoe kan men het verleden beïnvloeden?*

Heel eenvoudig: wanneer ik in het verleden een intentie kan veranderen, dan kan ik een hele oorzaak-en-gevolg-werking veranderen en daar mede het heden. Dit gaat zover, dat men - laten we nu een heel eenvoudig voorbeeld nemen - een huwelijk zou kunnen voorkomen; en dus ook de geboorte van een kind uit dat huwelijk met specifieke eigenschappen, die voor de wereld onaangenaam zijn. Men had b.v. kunnen voorkomen dat een bepaalde behanger schilder zou worden. Hij zou misschien broodbakker geworden zijn en daarin wel tevreden zijn geweest. Op die manier zou men dus inderdaad het verleden kunnen wijzigen. En dit betekent, dat het heden verandert. Omdat men aan een totale onmiddellijke verandering van het heden zelf eigenlijk niet kan geloven, is de invloed op het verleden beperkt tot datgene, wat men als mogelijke wijziging erkent; en dat houdt in, dat slechts kleine wijzigingen in het verleden mogelijk zijn, maar nimmer van een zo ingrijpende aard, dat de totale samenhang van het heden daardoor zonder meer zou worden veranderd. U zou misschien wel een andere moordenaar voor Kennedy kunnen vinden, maar de moord zelf op Kennedy is van een te groot belang en heeft te veel invloed op de gehele wereld dan dat u dat zonder meer zou kunnen wijzigen. Kunt u dat volgen?

❖ *Nee. Ik begrijp het nog niet. Hoe kan men een intentie veranderen, die al in het verleden is geplaatst?*

Heel eenvoudig, omdat het verleden in de tweede werkelijkheid identiek is met het heden. Elk ogenblik dat verleden is kan als heden worden benaderd. Dan kan ik dus ingrijpen in elk moment in het verleden. Dat is ook duidelijk. Maar ik kan daarin alleen ingrijpen vanuit mijn eigen voorstellingswereld; en die wordt bepaald door de huidige wereldsituatie, door het milieu waarin ik leef en de feiten, die ik daarin als vaststaand en onvermijdelijk heb leren kennen. En daarom is dus een grote wijziging van het verleden zeer moeilijk tot stand te brengen; daar zijn te veel invloeden tegen. Een kleine wijziging van het verleden echter is vaak wel tot stand te brengen.

❖ *Bedoelt u nu de gevolgen van het verleden of het verleden zelf?*

Indien ik het verleden wijzig, wijzig ik ook de gevolgen ervan. Ik heb daarnet het voorbeeld gebruikt: wanneer er geen Hitler was geweest, dan zou er dus ook geen Hitlertijd zijn geweest. Dan zou er misschien een soortgelijke toestand zijn geweest, maar die zou toch andere gevolgen en uitwerking hebben gehad dan de huidige.

❖ *Maar we kunnen toch moeilijk de geboorte van Hitler ongedaan maken?*

Omdat u allen in uw wereld gebaseerd bent op de wereldoorlog, die daaruit is voortgevloeid en de rest, kunt u dat niet. Maar ik neem dit als voorbeeld. Het is dus zo, dat de consequenties daarvan zo groot zijn dat heel veel mensen zouden leven, die nu dood zijn en dat vele mensen die nu leven dus zouden zijn gedood. Dat zou een totale ommekeer betekenen in uw verhoudingen.

U bent nu eenmaal gebonden aan uw eigen besef van werkelijkheid bij de invloed die u gebruikt. Wat ik stel, is dus een theoretische en geen praktische mogelijkheid. Ik gebruikte dit dan ook als voorbeeld om duidelijk te maken wat men zou kunnen doen. En als het nu niet gaat om Hitler maar alleen om een hond, die uw vrouw heeft gebeten, dan is dat al veel

eenvoudiger. Die wordt verdronken - bij wijze van spreken - in plaats van groot gebracht; en dat is een betrekkelijk kleine wijziging. Maar dat kan ook betekenen, dat daardoor uw vrouw wel in staat is dat bezoek te ontvangen, dat voor u belangrijk is en waardoor uw positie zich zou kunnen wijzigen. Kunt u me volgen? Het is tamelijk ingewikkeld.

Ik kan u wel volgen, maar ik kan het me niet voorstellen. Dat is logisch. Als u het zich kunt voorstellen, dan zou u het kunnen doen. Dat het zo weinig gebeurt, is omdat de mens het zich niet kan voorstellen. Het een vloeit uit het ander voort. Moet ik daarover nog meer zeggen?

❖ *Zou men dit kunnen toepassen op het eigen karakter, op eigen fouten uit het verleden e.d.?*

Voor zover ze niet van onmiddellijke en bepalende invloed zijn geweest voor de situatie, waarin u nu verkeert en die voor u als uitgangspunt, als de werkelijkheid fungeert, ja.

❖ *Dus dan kan men op zo'n manier karma wijzigen?*

Inderdaad. Of om het anders te zeggen. Karma is alleen een gebonden zijn aan een opeenvolging van oorzaak-en-gevolg door het onvermogen oorzaken te wijzigen.

❖ *Zijn gevolgen ook te wijzigen?*

Neen. Gevolgen wijzigen kunt u niet. U kunt oorzaken wijzigen. Een gevolg is een feit.

❖ *Neen, de oorzaak is de beet van de hond. Maar het gevolg kan ik wijzigen door b.v. in gedachten de hond te verdrinken.*

Mag ik een opmerking maken? Het gaat er niet om hier het een of ander af te bluffen. U moet goed luisteren. U kunt het zich niet voorstellen, dat blijkt heel duidelijk. Nu kunnen we hierover een uur doorpraten, denkt u dat u het zich dan wel kunt voorstellen? De kwestie is deze: U kunt een oorzaak wijzigen, omdat u ergens een beginpunt hebt. En het begin van uw hond ligt op het ogenblik van zijn geboorte. Vanaf dat ogenblik tot het ogenblik, dat hij zelfstandig is, is hij geen positieve factor. Op dat ogenblik kan dus een positieve inwerking die hond vernietigen of zijn lot wijzigen. Vanaf het ogenblik, dat die, hond eenmaal zelfstandig is geworden, is die mogelijkheid al veel minder. En daarom, heb ik dus ook uitdrukkelijk gesteld, dat men de hond bij zijn geboorte a.h.w.. aan de dood kan wijden of door iemand zou kunnen laten meenemen naar een heel andere streek van het land b.v. Maar is de beet een feit geworden, dan is dit voor u werkelijkheid; en dan kunt u desnoods het genezingsproces veranderen, maar meer ook niet. Want de beet op zichzelf is wel weer oorzakelijk; raar zoals hij bestaat, heeft hij een gevolgwerking. Hij ligt nl. in een positieve ontwikkeling, een positieve reeks gebeurtenissen (of negatieve, als u wilt). Zodra u daarbij het neutrale moment ontdekt, kunt u daarin de wijziging aanbrengen. Het is altijd het neutrale moment, waarin we kunnen ingrijpen. Nu zitten we op het ogenblik heel ver in de tijdsfilosofie. En dat is een punt, dat toch werkelijk maar zijdelings het onderwerp raakt.

❖ *Is het slagen van een wens afhankelijk van de emotie?*

Ja, het slagen van een wens is afhankelijk van de gerichtheid; dus de intensiteit, waarmee de verwerkelijking van de wens wordt nagestreefd en de mogelijkheid van verwerkelijking als zekerheid wordt ervaren. Op het ogenblik, dat de mens volgens de rede denkt, zijn er vele dingen onmogelijk, die hij emotioneel als wel mogelijk kan ervaren. Dientengevolge zal veel wat redelijk onmogelijk lijkt langs de weg der emoties toch te verwerkelijken zijn, omdat dan een vorm van gerichtheid ontstaat, die niet afhankelijk is van een redelijk concept en daardoor ook minder afhankelijk van de denkbepkeringen van eigen wereld. Daarom is emotie dus zeer belangrijk.

Wat dat betreft wil ik nog erbij opmerken, dat emotionaliteit in vele opzichten, mits zij positief is, belangrijker kan zijn - ook voor het werken met de tweede werkelijkheid - dan redelijk denken, omdat in een emotie de gerichtheid van de persoonlijkheid over het algemeen veel sterker is dan normaal door de mens alleen door concentratie kan worden bereikt. De emotie nl. stelt een totale toestand in het lichaam, die mogelijkerwijs uit angst of begeerte voortkomt of iets wat daarmee verwant is, naar het gehele "ik" richt zich op een doel. Het denken daarentegen kan vaak in strijd zijn met de rest van het "ik" en zo een gespletenheid veroorzaken, waarbij alleen diegenen, die zich door grote concentratie verder geheel weten uit te schakelen, een soortgelijk resultaat kunnen verkrijgen. Daardoor is voor de doorsnee mens, die ermee werkt, de emotie dus een zeer belangrijke factor. Maar dat wil niet zeggen, dat het de enige is, of dat voor bepaalde situaties alleen de emotie bruikbaar is. Het wil wel zeggen,

dat langs de emotionele weg voor de doorsnee mens een gemakkelijker bereiking in de tweede werkelijkheid en een eenvoudiger overbrengen van een deel daarvan in eigen werkelijkheid zal ontstaan dan langs enige andere weg.

❖ *Er is eens geponeerd, dat uit de vele mogelijkheden, die je op een gegeven ogenblik hebt, er maar een kan worden verwezenlijkt en dat in je wezen, in je aura of hoe ze dat verklaren, toch die andere mogelijkheden ook als een aparte werkelijkheid blijven bestaan, zodat je eigenlijk in vele werelden tegelijk iets scheidt. Is dat zo?*

Ja, dat is een vage en misschien niet geheel verantwoorde stelling van het feit dat ons wezen zoals het dus in het goddelijk universum bestaat, niet alleen datgene omvat, wat wij verwerkelijkt achten, maar alle mogelijkheden, die er voor ons te verwerkelijken zijn. Wij kiezen dus uit een totaal aantal mogelijkheden, die op dit moment ons leven uitmaakt en dus deel is van ons grotere "ik", een bepaald punt van beleving, waardoor wij alle andere mogelijkheden leren beoordelen. In die beoordelingsmogelijkheid ligt voldoende erkenning om van daaruit verder te gaan naar een volgende beleving. Dat is dus wel waar. Maar het is dus niet zo, dat u gelijktijdig in 50 of 100 werelden leeft. U bestaat, als er 100 werelden zijn, in 99 werelden alleen potentieel; in een wereld maakt u zichzelf tot werkelijkheid. Het is die werkelijkheid, die uw beleving vormt en waaruit uw verdere keuzemogelijkheid wordt bepaald. De mogelijkheden in die andere werelden gelden dus voor u niet.

Vrienden, dan is het nu tijd om deze samenkomst te beëindigen. Ik heb naast enkele punten, die laten we zeggen wat hoog gegrepen waren, toch wel een belangstelling voor het onderwerp ontdekt. Laten we nu eens proberen om die belangstelling niet te rationaliseren maar te plaatsen daar, waar zo behoort.

De doorsnee mens en ook de doorsnee geest is niet geheel tevreden met datgene, wat hij op dit ogenblik als zijn eigen werkelijkheid ziet. Dat betekent, dat hij altijd een droomwereld heeft. Maar hij heeft geen voldoende vertrouwen in zichzelf om die droomwereld om te zetten in een werkelijkheid; of hij kiest daarvoor methoden en middelen, die niet zijn aangepast aan zijn werkelijkheid. Daardoor blijft men altijd hunkeren, streven en zoeken en vindt men slechts zelden de nieuwe mogelijkheid, de nieuwe werkelijkheid, die men begeert.

Wanneer wij nu spreken over een tweede werkelijkheid, dan moeten we rekening houden met de situatie. Wij weten, dat u leeft in een wereld, waarin de gedachtekracht steeds intenser wordt. Zij beïnvloedt u op het ogenblik en die beïnvloeding gaat nog ongeveer 4 weken voort. Dat wil zeggen, dat uw mogelijkheid om in de tweede werkelijkheid iets te bereiken groter is dan normaal; of anders gezegd: dat een zwakkere gedachte op het ogenblik evenveel doet als een veel scherper gerichte gedachte in de toekomst.

Wanneer u nu in uw eigen wereld die onvolkomenheden aanvoelt, dan moet u zich niet zonder meer gaan afvragen, wat u graag zou willen. Want u gelooft daarin eigenlijk niet, of u scheidt een toestand die als droom, aanvaardbaar is, maar die u in de werkelijkheid toch ook zou verwerpen. Begin daarom altijd weer u eerst te realiseren:

In de eerste plaats. Wat wil ik werkelijk?

in de tweede plaats: Hoe wens ik dit werkelijk?

In de derde plaats. Hoe zou het er dan uitzien? Schep dat beeld, die gedachte voor uzelf en leer dan te handelen, alsof dit reeds ware gebeurd.

Het klinkt een beetje dwaas en volgens mensen onredelijk, dat weet ik. Maar de tweede werkelijkheid, vrienden, is het middel om a.h.w. je persoonlijkheid en je wezen volledig te beleven, zonder daarbij gedwongen te zijn eerst naar een andere wereld over te gaan. Waarom zou u zoveel alleen maar in het hiernamaals willen stellen, terwijl u voor uzelf weet, dat het eigenlijk niet belangrijk is? En waarom zou u zoveel dingen gaan stellen alleen maar aan de hand van een gedachte of een opvatting, terwijl uw innerlijk wezen totaal anders reageert?

U kunt in deze tijd onnoemelijk veel doen. Wat u daarvoor nodig hebt, is een zuiver beeld. U moet weten, hoe het zal zijn.

Als u een zieke wilt genezen, dan moet u die zieke zien gezond worden en uit zijn bed opstaan zonder enige kwaal. Daarmee begint u alvast. Dan stelt u, dat dat is gebeurd op een bepaalde manier. En dan gaat u met de volledige zekerheid, dat dit waar is datzelfde weer doen; en

naarmate uw eenheid met de tweede werkelijkheid groter is, is ook de mogelijkheid groter dat die zieke geneest.

Natuurlijk, er zijn bij een zieke (het is een andere persoon) altijd invloeden, die tegen gericht zijn. Anderen, die zeggen: "je bent erg ziek"; of: "je wordt nog zieker." Maar wij kunnen dat toch voor een groot gedeelte overwinnen. En al zal dan de plotselinge genezing trapsgewijze geschieden, doordat we steeds weer datzelfde beeld moeten projecteren om die tegenstelling te overwinnen, we kunnen het.

Wanneer we zelf in een situatie zitten, waaruit we geen uitweg zien, wanneer we ons afvragen: Waar moet het naar toe?; of: hoe zal het gaan? laten we dan een beeld opbouwen van wat het zou moeten zijn; iets wat past. Maar niet met het gezicht van andere mensen. Niet. ik ben plotseling weer jong en schoon, want daaraan geloof je zelf niet. Maar gewoon het beeld van "zo ben ik", en "zo kan het zijn". Vervul dan elk punt, dat tot die conditie behoort en stel als zekerheid, dat het zo zal zijn. U zult zien, dat u dan inderdaad de kans krijgt om iets waar te maken wat anders ondenkbaar zou zijn.

U bent niet zozeer de slaven van deze tijd of van het noodlot, als u wel meent, wanneer u maar leert uw gedachten te gebruiken, uw innerlijk te gebruiken, wanneer u leert om voor uzelf te formuleren wat zal zijn.

Die tweede werkelijkheid rond u is een oneindig aantal mogelijkheden, waaruit u maar hoeft te kiezen. Als de gekozen mogelijkheid voldoende in overeenstemming is met wat nu bestaat, dan is de kracht daarvan in uw eigen wereld kenbaar. Dan kan ze in uw wereld worden gebruikt om uw eigen leven en het leven van anderen te vormen en te richten. En vooral voor uzelf kunt u soms onnoemelijk veel doen. Dit is geen suggestie.

Begin echter eenvoudig. Een mens, die teveel tegelijk wil, gelooft er zelf niet aan. Het resultaat is te weinig kenbaar. Hij heeft geen zelfvertrouwen en hij gooit het erbij neer.

Leer, uitgaande van de kleinste, de meest simpele dingen, langzamerhand voor jezelf de zekerheid op te bouwen, die je nodig hebt om een tweede werkelijkheid in je eigen wereld kenbaar te maken. U kunt het. Denk niet na over al die abstracte dingen, die erbij horen. Dat is een verklaring, een aannemelijk maken ervan. Het is goed, indien u iets ervan weet, natuurlijk. En wanneer u eenmaal ermee werkt, heeft u aan een dergelijke uiteenzetting heel veel, maar u zult er nooit iets aan hebben, indien u niet zelf begint.

De mens is magisch. De mens is ergens esoterisch werkzaam, en bewust, of hij het weet of niet. Waarom al die dingen onbewust in je leven te laten voortgaan? Waarom slaaf te zijn, als je kunt leren om meester te worden? Waarom stroomloos rond te zwalken in een wereld vol klachten en ontevredenheid, wanneer het kiezen van een doel, het streven met de, totale kracht van denken en wezen je een doel kan geven, een verwerkelijkingmogelijkheid?

We kunnen natuurlijk allemaal heel mooi en heel sentimenteel doen. Binnenkort is het Kerstmis. En als u zoudt horen wat er allemaal voor woorden worden gesproken over het kindeke in de kribbe; de Verlosser die is neergedaald; de engeltjes die aan de hemel stonden en de arme herdertjes die door de kou naar de kribbe gingen, dan bent u misschien erg geroerd door de romantiek of door de geloofswaarde ervan, maar is het voor u vandaag waar? Als het vandaag voor u waar is, dan is er een kind, dat Christus is en dan kunt u die Christus vinden. U gelooft er niet aan; het is verleden en het is weg en daarom is dat hele gedoe met Kerstmis eigenlijk nutteloos.

Als een mens in vrede gelooft, dat het dan tenminste is: vrede op aarde aan hen, die van goeden wille zijn. Maar de mens gelooft niet in die vrede, omdat ze als een irreëel iets is, als een verklaring van alle groten der aarde, dat ze plotseling gaan ontwapenen en goede vrienden zullen zijn. Maar als je gelooft in die vrede als een kracht, waardoor je vijandschap onmogelijk maakt, dan kun je aan een toestand denken in een kleine, je eigen omgeving, waarmee je de haat delgt. Dan kun je verdergaan en kun je een beeld opbouwen, dat steeds meer van de wereld omvat en waarin steeds meer de vrede heerst. Dan heb je veel meer gedaan dan de mensen, die twee weken lang de herdertjes bij nachte laten liggen; en de rest.

U met uw vermogen tot denken en tot verwezenlijken van elke potentie in het Al, kunt - uitgaande van wat u nu bent en nu doet - oneindig veel bereiken; maar dan moet u beginnen

met in uzelf te vertrouwen. Dan moet u beginnen met vanuit uzelf te werken. Dan moet u beginnen uzelf te zijn, bewust.

Uw denken is in deze tijd van onmetelijk belang. Het waarom kunt u begrijpen. Maar uw denken alleen is niet voldoende. Waar blijven uw daden, die een tweede werkelijkheid kenbaar maken? Waar blijft in uw vastgeroest wereldbeeld die ene vernieuwende invloed, die de verstarring verbreekt en u doet leven in een kosmische werkelijkheid in plaats van in een beperkte werkelijkheid, die nog als waan wordt geïnterpreteerd?

Dit alles is niet zo moeilijk als u denkt. Begin rustig klein. Maar wanneer u het doet, doe het ook volledig en niet half. Wanneer u begrijpt, hoe belangrijk dit is, niet alleen voor u nu en later in een andere wereld, maar voor de mensheid, waarvan u deel uitmaakt, dan zult ongetwijfeld uw persoonlijkheid daarvoor inzetten en dan zult u het niet laten blijven bij schone woorden en leuzen, bij fantastisch mooie meditatie die geen verdere inhoud kunnen krijgen, maar dan zult u zoeken naar dat beeld, dat zo dichtbij uw eigen wereld ligt, dat - gewekt in de tweede werkelijkheid - ook in uw wereld kan spreken en werken.

Ik heb hiermee dit onderwerp dan beëindigd. We staan dan alweer aan het begin van een tweede lezing, want er zijn magische begrippen en mogelijkheden, die deel uitmaken van het leven van elke mens. De volgende lezing in dit kader zal daarover gaan. Wacht als het u blijft niet tot u dat ook nog eens gehoord hebt. Overweeg dit; en vraag u af, alleen al de hand van wat u vandaag hebt begrepen: Wat kan ik vandaag doen?

Ga uit van uw vertrouwen en uw geloof. Niets is in het Al onmogelijk. En geen enkele mogelijkheid, die niet in strijd is met wat ge als werkelijkheid kent, kan hier niet worden gerealiseerd. U kunt alles, wanneer u begrijpt.

Er is een tijd geweest, dat de mensen dat wisten. Er is een tijd geweest, dat ze daarvan gebruik maakten. Er moet een tijd komen, dat ze dat weer doen. Ik hoop, dat er onder u zijn, die tot de eersten zullen behoren die op aarde deze weg weer bewust leren gaan. Er zijn er reeds, maar veel te weinig.

Daarmee, vrienden, dank ik u voor uw aandacht en hoop ik, dat deze avond iets heeft bijgedragen niet alleen tot uw begrip van een tweede werkelijkheid maar tot uw begrip van eigen belangrijkheid, De belangrijkheid van uw denken en de belangrijkheid, die u bezit voor de wereld, ook al is het uiterlijk misschien weinig.